

Urbán Szabó
Krisztina

Macskanapló

GABO

1.

Tegnap végre elszántam magam, és szert tettem egy saját, külön bejáratú gazdira. Tudom, hogy nagy felelősség a gazditartás, de igazán felkészültnek éreztem magam, elolvastam egy csomó könyvet a gazdik szokásairól meg saját-ságos szükségleteikről, és úgy gondoltam, hogy már elég nagy macska vagyok ahhoz, hogy saját gazdim legyen.

Akire szert tettem, elég szórakoztatónak tűnik, hogy más ne mondjak, azt játssza, hogy ő tett szert rám. Ha-ha! Megfigyeléseim szerint ez valami kollektív téveszmerendszer lehet a gazdik fejében, mert a kiszolgáló személyzet, akik azzal voltak megbízva, hogy odaszállítsanak, ugyancsak így gondolkodik, legalábbis az elcsípett beszélgetésükből erre következtettem. Ezt például egyetlen etológia-könyv sem említette, de még a macskaneten sem találtam utalást rá. Lehet, hogy valamilyen sajátos alfajhoz kerültem, és én leszek a macskák Franz Boasa?

Első komoly megfigyelésem, hogy a kétlábúak alig lelkesednek, amikor egyetlen jól irányzott pisiléssel két

frissen mosott paplant és két párnát is telibe tudok trafálni. Sőt! Elismételhetetlen megjegyzések kíséretében ezeket a kellemesen szagosított dolgokat rögtön beleteszik egy morgó valamibe, ahonnan elviselhetetlen virágillattal kerülnek elő órák múlva. Ezen a téren a gazdik örvendetesen gyorsan fejleszthetők, mert amikor az éjszaka közepén lepisiltem a takarót, akkor nem tette be a morgóba, hanem kihajította az udvarra, és azt mondta, hogy: „MACSKA! Te leszel a következő!” Vajon ez mit jelenthet?

Második fontos felfedezésem, hogy a gazdik nem szeretnek bújócskázni. Mondjuk, nem erre teremtette őket az úristen, mert elenyészően kevés helyre férnek be, de mintha nem is akarnának igazán. Nyilván kompenzálható eme hiányosságukat, nehezen viselik, ha mi, macskák viszont minden létező helyre összegömböcölődünk, és mindenféle erőfeszítéseket tesznek, hogy ezt megakadályozzák. Az én gazdim nem tartozhat az IQ-bajnokok közé, mert este nyolctól hajnali négyig tartott számára annak felismerése, hogy az a rés, ahol egyszer már befértem, alkalmas lesz másodszori, harmadszori, sokadszori betuszakolódásra is. Végül negyed ötkor érkezett az áttörés, kitörtünk az evolúciós vákuumból, és egészen összetett problémamegoldásba kezdett, bár tartozunk az igazságnak azzal, hogy elismerjük, ezt még egy kutya is képes lett volna tíz perc alatt átlátni. Hiába, na, a gének azért alapvetően meghatározzák a macska kognitív korlátait. Meg – mint látjuk – a gazdiét is.

Szóval, a fél éjszakát azzal töltöttem, hogy fejfelé lógok alatta a matracon, és amikor éppen elaludt volna,

akkor lezuhanok, amitől is felriad és kizuhan az ágyból, majd bekúszik az ágy alá, és megpróbál kipiszkálni onnan, amely kísérlet persze szánalmas kudarcba fullad. Hogy fokozzam jellemfejlesztő trenírozását, persze pont csak annyit moccanok, hogy éppen ne érjen el. Aztán visszafekszik, miközben sűrűn emleget valakit, akinek szerinte köze lehetett az én érkezésemhez. Nem értettem pontosan, mit mondott, de nyilván a hála verbálisan manifesztálódó megnyilvánulásai voltak ezek.

Aztán végre fény gyúlt az agyában, és megtalálta a sokat emlegetett, ámde eddig testiségében meg nem jelenő leendő fiúgazdi nevezetű lény dugi májpastétomát, amit háborúra és egyéb elemi csapások esetére tartogat. Kíváncsi vagyok, engem melyik kategóriába sorolt. Ki is jöttem az ágy alól, és akkor olyan méltánytalanság történt velem, ami mindenképpen indokolna egy alkotmánybírósági normakontrollt, már ha lenne alkotmány és/vagy bíróság és/vagy norma és/vagy kontroll. Egyszerűen megfogott, és betett egy dobozba, aztán pedig a zajokból ítélve, átrendezte az egész lakást. Végül kivett a dobozból, és azt mondta, hogy: „Na most bújj el, Nokedli!” Tudtam volna! De nem akartam. Nem vehetem el minden önbizalmát rögtön a legelején. Így aztán beugrottam mellé az ágyba, és doromboltam neki, meg apró karmocskáimmal végigmasszíroztam fejtől lábíg. Gondolom, ma estére megtanulja, hogy a gazdik nem meztelenül alszanak. Holnapra meg talán azt is, hogy neoprén védőöltözetben.

Nokedli

2.

Nem is tudom, hol kezdjem, annyi minden történt. Tegnap a gazdim kora hajnalban elindult otthonról, amit nem is bántam, mert kicsit fárasztóbbnak bizonyult a trenírozása, mint azt eredetileg gondoltam. Valamiért az az – utóbb hamisnak bizonyuló – illúzió motoszkált a fejemben, hogy a főemlősök rögtön a macskák után jönnek a törzsejlődésben, de ezek szerint vagy a vártnál nagyobb evolúciós szakadék tátong köztünk, vagy én fogtam ki egyet, a kognitív kihívásokra kevésbé fogékonyak közül. Aztán viszonylag hamar hazaért, és elképesztő kijelentést tett azon a bigyón, ami feszt a fülén lóg és beszél bele. Azt mondta, hogy: „Helyes kis dög, csak olyan mamlasz. Remélem nem fogyatékos.” És közben rám nézett! De ez nem elég, utána felvett az ölébe, bekapcsolta a berregőmet, amit ő dorombolásnak hív, és roppant hivatalos hangon azt mondta: „Ide figyelj, Nokedli! Mindjárt hazaér a fiúgazdi, aki még nem tudja, hogy mától nemcsak fiú, hanem gazdi is, szóval viselkedj normálisan, a legjobb lenne, ha

aluszkálnál, hadd higgye, hogy akkumulátorral működsz, és mire rájön, hogy igazából macska vagy, addigra megszeret, és nem hajít ki.” Na, először is! Állandóan azt mondja nekem, hogy NOKEDLI! Csak nem azt gondolja, hogy engem így hívnak? Én kérem Gróf Alsóköbi Tasziló és Báró Középházi Malvin frigyéből születtem, számos kutyabőrt őrzök otthon a padláson, amelyek mind-mind előkelő származásomat bizonyítják, egyik ősöm egyenesen summer volt, egy másik egyiptomi, egy harmadik meg hun. Ha jól emlékszem, egyáltalán nem is vagyunk pertuban, csak visszaél szánalmas erőfölényével meg azzal a genetikai hendikepemmel, hogy ha megvakarják a pocakomat, akkor gömböcölődök, dorombolok, és kéjesen nyögök

hozzá, amitől a felületes szemlélő nem ismeri fel rögtön arisztokrata vonásaimat. Másodszor! Mi az, hogy elemes?! Majd pont egy ilyen kezdő, képesítés nélküli gazdi fogja eldönteni, hogy a fizikai aktivitásom mikor éri el a kívánatos szintet! És mi az, hogy megszeret?! Meg hogy kihasználja?! Ha majd bejelentkezik a fogadó órára, és szabályosan bemutatnak neki, mint ahogy ezt köreinkben szokás, akkor esetleg hajlandó leszek figyelmemre méltatni és engedélyezni, hogy a számomra kiutalt lakásban tartózkodjon, persze csak akkor, ha alkalmasnak találom igényeim kielégítésére.

Aztán megjött a fiú, továbbiakban fiúgazdi, aki először azt mondta, hogy: „Ez meg mi a franc?!” Nyilván a megilletődöttségtől, hogy találkozhatott velem, hirtelen nem talált ámulatát jobban kifejező szavakat. Hogy segísek neki feloldódni, kifűztem a cipőfűzőjét, és összeboгоztam. Meg kell mondjam, hogy egy pszichológus vészt el bennem, mert másodjára már képes volt összetett mondatokat is mondani. Bár azoknak sem volt túl sok értelmük, mert úgy kezdődött, hogy „qrva macska”, és úgy fejeződött be, hogy „nehogy azt hidd”. Azt hiszem, a kétlábúakat megtámadta egy titkos retrovírus, amitől valószínűleg végzetesen torzul, és az a tökéletesen fals benyomásuk alakul ki, hogy macskaügyben döntési helyzetben vannak. Szerencsére viszonylag hamar kigyógyítottam őket, először egy madzagot kötöttem az ajtókilincsre, amit lovagi rohamokkal bevettem, és remekül hintáztam rajta, és amire a lánygazdi azt mondta, hogy „látod, most tanul egerészni”, a fiú meg azt, hogy „Helyes!

Gyakoroljon csak, mert én aztán nem adok neki csirkecombot!” Nem akartam őket lelombozni azzal, hogy épp szenzoros-integrációs gyakorlatokat végzek, így rájuk hagytam. Miért ennék én egeret? Tele van telítetlen zsírsavakkal és fölösleges kalóriával. Brrr... Aztán pedig találtam egy lendkerekes autót, amit nagyon egyszerű felhúzni, és mindig utolértem és legyőztem. Ezek az akcióim kifejezetten javították az állapotukat, legalábbis a fiúgazdi a végén olyanokat mondott, hogy „hülye vagy fijjam, nehogy kilónként vedd már neki a tápot, majd elmegyünk és veszünk egy zsákkal”, de azért az éjszaka még rádolgoztam egy kicsit, csak hogy elkerüljük a maradvány tüneteket, és hol az egyik, hol a másik fülét nyalogattam szép tisztára, miközben a fejükön ültem. Imádták! Hát... furcsa népség, de nekem ez jutott, és van bennük igyekezet.

Nokedli